

deel af hvad der af Communerne er udredet som taxtmæssig Vognmands-Betaling for de præsterede Befordringer. Medens derhos, som bemærket, Landboerne og de Kjøbstadbevere, som have ydet Kjørflerne in natura, i Reglen ikke have hadt andre positive Udgifter end Udlæg til Kjørefarlens Underholdning paa Reisen, vilde Communerne, som i Genhold til Lovgivningen have leiet Befordring, selv have at udrede henved to Trediedeel af de ubetalte betydelige Beløb, dersom de ei erholdt større Erstatning end den, der er paatænkt for Naturalægterne. Paa den anden Side har man ikke fundet, at disse contante Udlæg skulde fuldt vederlægges, idet det er naturligt, at en vis Egn eller visse Byer, hvis Vælggenhed medfører særegne Krigsbyrder — men da i Reglen ogsaa særegen Fortjeneste i Anledning af Krigen — og som ei have noget i Loven begrundet Netskrav paa fuld Erstatning, selv bære en Deel af Byrden. Da iøvrigt en Godtgjørelse pr. Mil, beregnet i Forhold til den almindelige Vognmandstaxt, syntes mindre hensigtsmæssig, idet Communerne muligens af og til kunne have besørget de til dem henviste Rejsende ved leilighedsvis afgaaede Dilligencer og Dagvogne, har man anseet det rettest, at der for disse mod contant Betaling forskaffede Fribefordringer gaves Communerne en Erstatning af to Trediedele af deres bevistlige Udlæg til samme.

Jorfaavidt det dernæst nyligen er bleven oplyst af enkelte Communer, at Krigsministeriet i Krigsaarene enkelte Gange har ladet Communerne udbetale Dagvogns- og Dilligencefragt for militære Rejsende langt ud over det Mileantal, hvortil Kommunen kunde tilholdes at give Befordring, da har Kommunen saavidt skjønnes et ligefremt Netskrav, at den Deel af den saaledes afholdte Fribefordring, som undtagelsesvis maatte være afgiven ud over nærmeste Station, erstattes med den fulde taxtmæssige Betaling. Den samlede Erstatningssum vil efter en paa de indkomne Lister støttet Calculé, naar Alle medde sig, dog endnu udgjøre et Beløb af noget over 500,000 Rbd., af hvilket Beløb det af finantstille Grunde derhos er anseet fornødent, at kun 200,000

Rbd. skulle komme til Udbetaling i næste Finantsaar, og Resten blive at fordele paa tvende følgende Aar.

ad § 1.

Da Krigen i Aaret 1848 var udbrudt, blev i Medfør af allerhøieste Resolution af 23de Marts s. A. ved den ovenfor citerede igjennem det kongelige danske Cancellie under 24de s. M. udfærdigede Placat Forordningen 9de Mai 1806, angaaende, hvorledes der skal forholdes med Indkvartering og det Videre, som bliver at udrede i Tilfælde af overordentlige Troppesamlinger, samt Cancellie-Placat 14de October 1809, indeholdende adskillige nærmere Bestemmelser i hiin og de i Forbindelse hermed staaende Anordninger, fuldstændigen satte i Kraft for Kongeriget, dog indtil videre med Undtagelse af Kjøbenhavn. Heri indeholdtes da ogsaa for Fribefordringsvæsenets Vedkommende en Indskærpelse af Bestemmelserne i Forordningen 26de Juni 1844 § 9 in fine, hvorefter den i Forordningen 9de Mai 1806 § 7 givne Forskrift fremdeles vedblev at være gjældende; og, om det end maatte strengt taget ikke havde været nødvendigt, at hine Lovforskrifter saaledes formeligenattes i Kraft ved Udbruddet af Krigen i 1848, idet Forordningen af 1806 ved Krigen Udbrud eo ipso maatte ansees gjældende, saa har man dog derved, foruden at det nu blev bitterligt for Alle, at navnlig Kjørflersbyrden blev at bære uden retligt Krav paa Godtgjørelse, opnaaet et fastere Udgangspunkt for Beregningen af denne Byrde i dens Heelhed. Men foruden at det saaledes ifkun er de i Medfør af foremeldte allerhøieste Resolution af 23de Marts 1848 præsterede militære Kjørfler, om hvis Erstatning der kan blive Tale, maa det og erindres, at de Kjørfler, der, om de end stode i en vis Forbindelse med Krigsførelsen, og navnlig forøgedes ved denne, dog ikke forandrede Charakter ved Krigstilstanden, navnlig de i Forordningen af 26de Juni 1844 § 3 Nr. 2, 3 og 4 omhandlede Kjørfler, og de, der præsteredes i Anledning af det udfærdigede Mandsskabs Curr i Hjemmet, paa Begjæring af Vedkommende ere ifølge